

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/53/2015
Identifikačné číslo spisu:	1510214475
Dátum vydania rozhodnutia:	29.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1510214475.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Coryn, s.r.o., so sídlom Jesenná 8, Prešov, IČO: 36 510 645, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľákom so sídlom Jesenná 8, Prešov proti žalovanému ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Panónska cesta 11, Bratislava, IČO: 35 704 713, zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Mészárosom so sídlom Jesenského 2, Bratislava o uloženie povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 23Cb/140/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/74/2014- 366 z 21. januára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/74/2014- 366 z 21. januára 2015 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 23Cb/140/2010-305 zo dňa 08. októbra 2013 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uzavrieť so žalobcom kúpnu zmluvu o predaji motorového vozidla JAGUAR XK 4,2 Coupe, VIN: Z za kúpnu cenu vo výške 39,50 EUR s DPH, zaslať žalobcovi plnú moc na zrušenie záznamu o leasingovom vzťahu, ako aj daňový doklad na kúpnu cenu. Zároveň žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 731,02 EUR, k rukám jeho právneho zástupcu.

2. V odôvodnení uviedol, že strany dňa 29. marca 2007 uzatvorili leasingovú zmluvu č. LZF/07/50223, predmetom ktorej bolo užívanie motorového vozidla zn. JAGUAR XK Coupe s následným prevodom vlastníckeho práva po zaplatení všetkých leasingových splátok a dojednanej kúpnej ceny, pričom jej súčasťou boli Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu ČSOB Leasing a.s. pre dopravnú techniku (ďalej len "VZP"). Ďalej poukázal na čl. 4.2.1. všeobecných zmluvných podmienok, podľa ktorého vlastníctvo predmetu leasingu prejde na leasingového nájomcu dňom, kedy budú uhradené všetky záväzky leasingového nájmu voči ČSOB Leasing a.s. Ďalej poukázal na ustanovenie čl. 2.5.4. všeobecných zmluvných podmienok, podľa ktorých navrhovateľ je oprávnený započítať platby leasingovému nájomcovi prednostne voči najstarším alebo najmenej zabezpečeným pohľadávkam vrátane zmluvných pokút a úrokov z omeškania a to ako voči splatným pohľadávkam, ako aj voči nesplatným

pohľadávkam, vrátane pohľadávok vyplývajúcich z iných, medzi oboma stranami uzavretých zmlúv. S poukazom na uvedené ustanovenie potom považoval postup žalovaného, ktorý započítal platbu žalobcu v sume 6.227,93 EUR, zodpovedajúcu leasingovým splátkam č. 34-36 z predmetnej leasingovej zmluvy v celkovej sume 5.899,59 EUR a úhradám zmluvných pokút, fakturovaných faktúrami č. VS 0750223536 v sume 104,20 EUR a VS 0750223537 v sume 224,20 EUR, za oneskorené uhradenie leasingových splátok č. 28-31 na úhradu pohľadávky žalovaného vyplývajúcich z dodatku č. 1 k dohode o splácaní dlhu v splátkach, za zodpovedajúci dohode účastníkov. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že nebola splnená podmienka upravená čl. 4.2.1. všeobecných podmienok a to splnenie povinností navrhovateľa ako leasingového nájomcu zaplatiť všetky záväzky voči odporcovi, splnenie ktorej je nevyhnutné pre prechod vlastníckeho práva k predmetu leasingu na leasingového nájomcu a preto, vzhľadom na existenciu dlhu navrhovateľa voči odporcovi, návrh zamietol. O náhrade trov rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O. s. p., úspech odporcu v konaní a vznik trov na právnom zastúpení.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca navrhujúc ho zmeniť a žalobe vyhovieť. Súdu prvej inštancie predovšetkým vytýkal nesprávne právne posúdenie veci. Namietal, že žalovaný postupoval pri vyhotovovaní účtovných dokladov v rozpore so zákonom č. 431/2002 Z. z. Ďalej súdu vytýkal, že sa nezaoberal otázkou neplatnosti kúpnej zmluvy motorového vozidla LAND ROVER DISCOVERY 3 v dôsledku uplatnenia práva záložného veriteľa. S poukazom na dôvody uvádzané už v priebehu konania trval na tom, že v zmysle čl. 4.2.1. všeobecných podmienok žalobca splnil všetky podmienky. Ďalej uviedol, že žalobca predmetné leasingové splátky a to 34., 35., 36., spolu v sume 5.899,53 EUR zaplatil žalovanému dňa 08. marca 2010 spolu s úhradou faktúry VS 0750223536 vo výške 104,20 EUR a faktúry VS 0750 223 536 vo výške 224,20 EUR vkladom súm 5.899,53 EUR, 104,20 EUR a 224,20 EUR na účet žalovaného. Následne dňa 19. apríla 2010 zaplatil žalovanému sumu 274 EUR, aj keď bola vystavená v rozpore so zákonom. Ďalej uviedol, že žalovaný vo faktúre č. 0750223538 zo dňa 31. decembra 2009 nesprávne žalobcovi vypočítal zmluvnú pokutu za oneskorené úhrady, ktoré mal žalovaný správne určiť sumou 13,77 EUR. Za nesprávne označil aj tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaný mohol započítať platby žalobcu zo dňa 08. marca 2010 v sume 6.227,93 EUR na splátku splatnú dňa 30. apríla 2010, vyplývajúcu z dodatku k dohode o splácaní dlhu v splátkach zo dňa 08. decembra 2008, nakoľko nezdôvodnil, kde sa z účtovného hľadiska nachádzala suma 6.227,93 EUR od 08. marca 2010 do dňa započítania platieb zo dňa 06. mája 2010, doručeného žalobcovi dňa 10. mája 2010. Konštatoval, že súd prvej inštancie opomenul aj tú skutočnosť, že predmetné započítanie zo 06. mája 2010 urobil žalovaný bezprostredne po tom, ako žalobca tretíkrát vyzval žalovaného na prevod vlastníctva k predmetu leasingu a to listom z 05. mája 2010. Konanie žalovaného, a to oznámenie zo 06. mája 2010 o započítaní platby z 08. marca 2010, označil za odporujúce zásadám poctivého obchodného styku a jeho uplatnenie až po 59 dňoch odo dňa pripísania platby na účet žalovaného, nezodpovedajúce postupu bez zbytočného odkladu.

4. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Za nepravdivé označil tvrdenie žalobcu o splnení všetkých podmienok na prevod vlastníckeho práva k predmetu leasingu. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že podmienky splnené neboli. Uviedol, že prijal platbu žalobcu vo výške 6.277,93 EUR, zaplatenú dňa 08. marca 2010, ktorou žalobca uhradil 34., 35. a 36. leasingovú splátku a fakturované zmluvné pokuty v sume 104,20 EUR a 224,20 EUR, odporca tieto platby v súlade s čl. 2.5.4. VZP započítal na splnenie dlhu navrhovateľa z dohody o splácaní dlhu v splátkach v znení dodatku č. 1, v dôsledku čoho nedošlo k splneniu záväzku žalobcu zaplatiť 34., 35. a 36. leasingovú splátku, z dôvodu ktorého je žalobca doposiaľ v omeškaní s uhradením 34., 35. a 36. leasingovej splátky.

5. Pre posúdenie dôvodnosti žalobcom podanej žaloby bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či žalobca splnil podmienky na prevod predmetu leasingu - motorového vozidla JAGUAR XK 4,2 Coupe do jeho vlastníctva, ktoré boli dohodnuté v leasingovej zmluve č. LZP/07/50223 vo všeobecných zmluvných podmienkach finančného leasingu, ako jej neoddeliteľnej súčasť. Z čl. 4.2.1. VZP vyplýva, že prvotnou podmienkou pre prevod vlastníckeho práva od žalovaného na žalobcu je uhradenie všetkých záväzkov žalobcu ako leasingového nájomcu voči žalovanému ako leasingovému prenajímateľovi.

6. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že v konaní bolo preukázané, že táto podmienka

splnená nebola. Tvrdenie žalobcu, že ku dňu 08. marca 2010 nemal voči žalovanému žiadne neuhradené záväzky svedčí aj jeho vlastný list z 24. mája 2010, v ktorom uznáva, že má voči žalovanému záväzok v sume 100,30 EUR, ktorý predstavuje zmluvnú pokutu za nezaplatenie dvoch splátok, vyfaktúrovanú faktúrou č. 0750223538 splatnou dňa 14. januára 2010 a poplatok za prevod vlastníckeho predmetu leasingu v sume 39,50 EUR, pričom žalobca týmto listom vykonal započítanie platieb na započítanie týchto pohľadávok žalovaného s jeho vzájomnými pohľadávkami.

7. Z čl. 4.2.1. všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu vyplýva, že o prevod vlastníctva predmetu leasingu je povinný písomne požiadať leasingového prenajímateľa najneskôr jeden mesiac pred skončením doby nájmu. Z leasingovej zmluvy č. LZF/07/50223 z 29. marca 2007 vyplýva, že doba finančného prenájmu bola dohodnutá na 36 mesiacov od dátumu prebratia predmetu leasingu nájomcom, t. j. do 29. marca 2010. Ako vyplýva zo samotnej žaloby, žalobca požiadal žalovaného o prevod vlastníctva predmetu leasingu listom zo dňa 24. marca 2010, teda po uplynutí lehoty určenej v čl. 4.2.1. všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu.

8. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej právnej veci neboli splnené podmienky v zmysle stranami uzavretej leasingovej zmluvy LZF/07/50223 z 29. marca 2007 na prevod predmetu leasingu na žalobcu a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

9. Podľa čl. 2.5.4. všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu je žalovaný oprávnený započítať platby leasingového nájomcu prednostne voči najstarším alebo najmenej zabezpečeným pohľadávkam vrátane zmluvných pokút a úrokov z omeškania a to ako voči splatným pohľadávkam, tak aj voči nesplattým pohľadávkam, vrátane pohľadávok vyplývajúcich z iných, medzi oboma stranami uzavretých, zmlúv. Podľa § 265 Obch. zák., výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku nepožíva právnu ochranu. Odvolací súd teda považoval za potrebné k veci dodať, že dohodu strán, ktorá umožňuje leasingovému prenajímateľovi započítať konkretizované platby leasingového nájomcu, ním určené na uspokojenie už splatných pohľadávok aj voči nesplattým pohľadávkam vrátane pohľadávok vyplývajúcich z iných, medzi oboma stranami uzavretých zmlúv, považuje za odporujúce zásadám poctivého obchodného styku. Pri uplatňovaní takejto dohody by mohlo dôjsť k situácii, že by leasingový nájomca nesplnil podmienky pre prevod vlastníckeho práva k predmetu leasingu, napriek tomu, že by svoje záväzky zo zmluvy vyplývajúce riadne a včas plnil a navyše napriek včasnému plneniu svojich splatných záväzkov a započítaním týchto platieb na ešte nesplattné záväzky, či už z totožnej, prípadne ďalšej zmluvy aj bez zavinenia nájomcu vznikalo právo na sankcie spojené s omeškaním s platením peňažného záväzku napriek tomu, že nájomca v skutočnosti poskytol plnenie v dohodnutej lehote. Odvolací súd je toho názoru, že takémuto právu nemožno, v zmysle § 265 Obch. zák., priznať súdnu ochranu.

10. Voči predmetnému rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odvodzuje z ust. § 237 písm. f) O. s. p. a dôvodnosť odvodzuje z ust. § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p.

11. Žalobca vo svojom dovolaní uvádza, že dňa 29. januára 2010 bola žalobcovi zo strany žalovaného doručená informácia zo dňa 25. januára 2010 o procese riadneho ukončenia leasingovej zmluvy č. LZF/07/50223. Žalobca požiadal žalovaného o prevod predmetu leasingu listom zo dňa 24. marca 2010. Žalovaný na žiadosť navrhovateľa nereagoval. Dňa 16. apríla 2010 bola žalobcovi od žalovaného doručená faktúra č. 0750223851 zo dňa 01. apríla 2010 znejúca na sumu 274 EUR, s uvedením predmetu (dôvodu) fakturácie, cit.: „V súlade so zmluvnými podmienkami Vám účtujeme náklady spojené s vymáhaním splnenia povinnosti k zmluve č. LZF/07/50223.“ Žalobca uhradil vyfaktúrovanú sumu 274 EUR vkladom na účet žalovaného a následne listom zo dňa 05. mája 2010 opätovne požiadal žalovaného o prevod predmetu leasingu - žiadosť žalobcu bola žalovanému doručená dňa 10. mája 2010. Žalovaný na žiadosť žalobcu nijako nereagoval. Ku dňu 08. marca 2010 žalobca neevidoval voči žalovanému žiadne neuhradené záväzky, keďže v tento deň vložil na účet žalovaného:

sumu vo výške 5.899,53 EUR - pozostávajúcu z platby za 34., 35. a 36. splátku,

sumu vo výške 104,20 EUR - ako úhradu faktúry č. VS 0750223536,
sumu vo výške 224,20 EUR - ako úhradu faktúry č. VS 0750223537.

Žalobca listom zo dňa 24. mája 2010, doručeným žalovanému dňa 26. mája 2010, opätovne vyzval žalovaného o prevod vlastníctva predmetu leasingu s odôvodnením, že z jeho strany boli splnené všetky podmienky, ktorých splnenie, či realizácia je predpokladom riadneho ukončenia leasingovej zmluvy ku dňu 29. marca 2010, a to uplynutie doby dohodnutej v leasingovej zmluve a zaplatenie všetkých leasingových splátok (s výnimkou poplatku za prevod vlastníctva, a to z dôvodu, že žalobca od žalovaného zálohovú faktúru neobdržal v lehote 30 dní pred dátumom riadneho ukončenia leasingovej zmluvy, teda najneskoršie dňa 26. februára 2010).

12. Žalovaný listom zo dňa 06. mája 2010 oznámil žalobcovi, že v zmysle čl. 2.5.4 VZP navrhovateľom uhradenú platbu vo výške 6.227,93 EUR (zodpovedajúcu leasingovým splátkam č. 34 - 36 z leasingovej zmluvy v celkovej sume 5.899,59 EUR a úhradám osobitne fakturovaných zmluvných pokút faktúrami č. VS 0750223536 vo výške 104,20 EUR a č. VS 0750223537 vo výške 224,20 EUR za oneskorené uhradenie leasingových splátok č. 28 - 31), prijal na uhradenie pohľadávky vyplývajúcej z Dodatku č. 1 k Dohode o splácaní dlhu v splátkach, resp. z pôvodnej Dohody o splácaní dlhu v splátkach. Žalovaný sa k návrhu vyjadril podaním z 08. februára 2011, v ktorom okrem iného uviedol, že žalovaný v súlade s VZP bod 2.5.4., započítal platby z 08. marca 2010 v sume 6.227,93 EUR na platbu podľa iných, medzi oboma stranami uzavretých zmlúv, o čom žalobcu vyrozumel listom zo dňa 06. mája 2010. Z uvedeného dôvodu žiadal návrh žalobcu zo 16. júna 2010 ako nedôvodný zamietnuť.

13. Žalobca tvrdí, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.. Má za to, že odvolací súd pochybil najmä v tom, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, nevysporiadal sa s kľúčovými odvolacími námietkami žalobcu a predmetnú právnu vec uzavrel „iba“ s vyjadrením, že sa „stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky v zmysle účastníkmi uzavretej leasingovej zmluvy LZF/07/50223 z 29.03.2007 na prevod predmetu leasingu na navrhovateľa...“ Rozhodnutie odvolacieho súdu tak je nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa nijako nevysporiadal a riadne neodôvodnil kľúčové námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní zo 07. januára 2014. Konkrétne odvolací súd neuviedol, prečo nezobral na zreteľ námietky žalobcu, že faktúru na sumu 100,30 EUR žalobca vrátil žalovanému listom zo dňa 11. januára 2010 z dôvodu jej nesprávnosti a žiadal o jej prepracovanie, pričom žalobca zdôrazňuje, že žalobca jej prepracovanie urgoval u žalovaného aj listom z 03. marca 2010, kedy žalobca opätovne vyzval žalovaného na zaslanie opraveného platobného dokladu č. 0750223538 zo dňa 31. decembra 2009 z dôvodu úhrady (správne vypočítanej) zmluvnej pokuty. Žalovaný ani na jednu z týchto výziev nijako nereagoval a až dňa 14. apríla 2010, po telefonicknej urgencii zo strany žalobcu zaslal žalovaný žalobcovi aspoň e-mailom „opis“ pôvodného platobného dokladu č. 0750223538 s odôvodnením, že ho neprepracuje. Žalobca preto nie z vlastnej viny neuhradil žalovanému v zmluve dohodnutú zmluvnú pokutu. To, že žalobca nakoniec uhradil žalovanému sumu 100,30 EUR, (aj keď s jej výškou kategoricky nesúhlasil), a to vkladom na účet žalovaného dňa 19. apríla 2010, nemôže byť predsa - takýto vydieračský postup žalovaného, na ťarchu žalobcu. Podľa žalobcu, na jeho ťarchu nemôže ísť ani neuhradenie poplatku vo výške 39,50 EUR za prevod vlastníckeho práva predmetu leasingu, keďže žalovaný v zmysle VZP nevystavil žalobcovi daňový doklad, a to ani na jeho opätovnú žiadosť.

14. Odvolací súd teda nijako neposúdil, či konanie žalovaného, ktorý nezaslal žalobcovi opravený platobný doklad na sumu 100,30 EUR a ani daňový doklad na sumu 39,50 EUR, nie je zo strany žalovaného zneužitím práva na úkor žalobcu ako „dlžníka“.

15. Za úplne nepreskúmateľné je treba podľa žalobcu považovať aj tú časť odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, v ktorej zastáva názor, že v prejednávanej právnej veci neboli splnené podmienky v zmysle stranami uzavretej leasingovej zmluvy LZF/07/50223 z 29. marca 2007 na prevod predmetu leasingu na žalobcu, pokiaľ ku dňu podania návrhu dňa 16. júna 2010 už žalobca mal voči žalovanému uhradené všetky dlžné sumy, a to ako spornú sumu zmluvnej pokuty vo výške 100,30 EUR, tak aj poplatok za prevod vlastníckeho práva predmetu leasingu vo výške 39,50 EUR. Sumu 100,30 EUR predsa žalobca uhradil žalovanému vkladom na jeho účet dňa 19. apríla 2010 a sumu 39,50 EUR žalobca

uhradil žalovanému započítaním, práve listom z 24. mája 2010, na ktorý poukázal aj odvolací súd.

16. Podľa žalobcu je teda možné skonštatovať, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Odvolací súd na jednej strane síce dal žalobcovi za pravdu, keď uviedol, že je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku dohoda, ktorá umožňuje započítať leasingovému prenájomcu konkrétny platby leasingového nájomcu, ním určené na uspokojenie už splatných pohľadávok aj voči nesplateným pohľadávkam, tzn. žalovaným započítané platby z 08. marca 2010 vo výške 6.227,93 EUR, na druhej strane však (v rozpore s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Bratislave, napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoZm 30/2012 zo dňa 18. apríla 2013) neuviedol prečo v posudzovanej právnej veci konanie žalovaného, ktorý nezaslal žalobcovi opravený platobný doklad na sumu 100,30 EUR (a žiadosť žalobcu, resp. svoju nečinnosť ani nijako neodôvodnil) a nezaslal žalobcovi ani daňový doklad na sumu 39,50 EUR, nie je konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku, pokiaľ následkom takéhoto konania žalobca nemôže zavíšiť prevod predmetu leasingu do svojho vlastníctva, tzn. nakladať s majetkom, za ktorý uhradil žalovanému sumu vo výške 97.714,53 EUR (2.943.748,-Sk).

17. Žalobca má za to, že v tomto konaní súdy interpretovali a aplikovali právne normy tak, že sú zjavne protirečivé, popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nevyvrátil argumenty, na ktoré v konaní poukazoval žalobca. V rámci hodnotenia dôkazov sa adekvátne, čo do myšlienkových konštrukcií racionálne logickým spôsobom nevysporiadal s argumentačnými tvrdeniami, na ktoré poukazoval žalobca. Odvolací súd tak nedal odpoveď na kľúčové námietky žalobcu hoci tieto námietky uviedol žalobca písomne vo svojom návrhu, vyjadreniach, ako aj vo svojom odvolaní zo 07. januára 2014. Takzvané opomenuté dôkazy, t. j. dôkazy, o ktorých nebolo v konaní sudcom rozhodnuté, príp. dôkazy, ktorými sa súd pri postupe podľa voľného hodnotenia dôkazov nezaoberal, preto skoro vždy založia nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. Všeobecný súd je povinný a súčasne taktiež oprávnený zodpovedne zvážiť, ktoré dôkazy je treba vykonať, či je potrebné stav dokazovania doplniť a posudzovať dôvodnosť návrhov strán na doplnenie dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však neznamená, že by súd mal na výber, ktoré z prevedených dôkazov vyhodnotí a ktoré nie, alebo o ktoré oprie svoje skutkové závery a ktoré opomenie. Na základe vyššie uvedených skutočností je tak nesporné, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolaciemu súdu, aby žalobcom podané dovolanie odmietol, resp. zamietol, keď postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi nijakým spôsobom odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd správne konštatoval, že pre posúdenie dôvodnosti žalobcom podaného návrhu bolo potrebné sa vysporiadať s otázkou, či došlo k splneniu zmluvne dojednaných podmienok pre prevod predmetu leasingu do vlastníctva žalobcu. Dospel pri tom zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že podmienky splnené neboli. Odvolací súd tiež správne poukázal na ďalšiu podstatnú skutočnosť, ktorá v spojení s vyššie uvedenými dôvodmi, ale aj sama o sebe predstavuje nesplnenie podmienky pre prevod vlastníctva na žalobcu - a to, že o prevod vlastníctva predmetu leasingu bol žalobcu povinný v zmysle čl. 4.2.1 VZP písomne požiadať žalovaného jeden mesiac pred skončením doby nájmu, čo však neurobil.

19. Žalobca neuhradil žalovanému v súvislosti s predmetnou leasingovou zmluvou okrem zmluvných pokút za omeškanie s pravidelnými splátkami a poplatkov špecifikovaných v napadnutom rozhodnutí ani tri leasingové splátky v celkovej výške 6.277,93 EUR. Žalobca má okrem toho voči žalovanému ďalší nesplnený dlh vo výške 22.641,95 EUR z iného vzájomného záväzkového vzťahu, ktorý mal voči žalovanému už v čase, kedy žalovaný žalobcom nijako nešpecifikované platby v celkovej výške 6.277,93 EUR, odporca v súlade s dohodou strán zakotvenou v ustanovení čl. 2.5.4. VZP prijal na úhradu iného, menej zabezpečeného dlhu žalobcu, nakoľko zo správania žalobcu bolo zrejmé, že svoje záväzky voči žalovanému nesplní. I keď odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vyslovil právny názor (ktorý však nemal vplyv na výsledok konania), že tomuto právu nemožno za určitých okolností priznať podľa ust. § 265 Obchodného zákonníka právnu ochranu, žalovaný je presvedčený, že žalovaným uplatnený postup

podľa čl. 2.5.4 VZP nebol v danom prípade v rozpore s poctivým obchodným stykom. Predmetné zmluvné dojednanie predstavuje právom dovolenú modifikáciu dispozitívneho ustanovenia § 330 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktorá má aj zreteľnú ekonomickú kauzu a legitimitu - zabezpečiť, aby povinnosť previesť predmet leasingu z leasingového prenajímateľa na leasingového nájomcu nebola leasingovým nájomcom zneužívaná tak, že si tento pri existencii viacerých peňažných záväzkov voči leasingovému prenajímateľovi účelovo vyberie jeden (spravidla s najnižším zostatkom), ktorý sa rozhodne splniť a požadovať prevod predmetu leasingu a zvyšné záväzky ponechá neuhradené. V tejto prejednávanej veci v napadnutom rozsudku odvolací súd ako jeden z dôvodov nesplnenia podmienok na prevod vlastníctva k predmetu leasingu označil aj oneskorené uplatnenie tohto práva žalobcom ako leasingovým nájomcom. Preto, bez ohľadu na zhodnotenie vyššie uvedeného postupu, sa nič nezmení na tom, že žalobca nesplnil minimálne jednu podmienku na prevod vlastníckeho práva - o prevod vlastníckeho práva nepožiadaval žalovaného včas.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 424 C. s. p.) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

21. Dovolanie žalobcu bolo podané na poštu dňa 11. mája 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa čl. 2 ods. 1 základných princípov C. s. p., ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa čl. 2 ods. 2 základných princípov C. s. p., právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona.

22. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia ako aj čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, dovolací súd posudzoval prípustnosť podaného dovolania ako aj v ňom uvedené dovolacie dôvody podľa zákona účinného v čase podania dovolania (ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p.).

23. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

24. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak išlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

25. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalobcom podané dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

26. Prípustnosť dovolania žalobcu by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len ak by v konaní, v

ktorom bolo rozhodnutie vydané, došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

27. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

28. V súvislosti s námietkou dovolateľa, ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.

29. Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a existencia takej procesnej vady nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

30. S prihliadnutím na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.).

31. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom spore za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

32. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len Ústavný súd) vo svojej judikatúre (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/2004) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

33. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver (napr. I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08). Ide o to, aby sa v odôvodnení rozhodnutia nenachádzalo určité tvrdenie a zároveň aj jeho negácia. Odôvodnenie rozhodnutia možno považovať za vnútorne rozporné, ak sa v rozhodnutí nachádzajú zároveň argumenty podporujúce určitý záver a súčasne protiargumenty proti tomuto záveru. Ak argumentácia súdu nespĺňa požiadavku vnútornej nerozpornosti, nespĺňa tak ani požiadavku, aby argumenty súdu uvedené v rozhodnutí podporovali záver úvah súdu. Z rozhodnutí ústavného súdu (napr. nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 102/2012, nález Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 26/06) vyplýva, že situácia, keď sú závery súdu „v zjavnom vzájomnom rozpore“, „vnútorne rozporné“ alebo „protirečivé“, predstavuje porušenie

ústavnoprocesných princípov konania - konkrétne čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

34. Žalobca ako dôvod odňatia možnosti konať pred súdom uviedol nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko sa tento podľa jeho názoru nedostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v jeho odvolaní.

35. Z hľadiska obsahového tým dovoľateľ zároveň namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Váda nedostatku dôvodov rozhodnutia ale sama osebe nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (viď bližšie III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08).

36. Náležitosti rozhodnutia sú uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Rozsudok súdu je nepreskúmateľný, ak náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. neobsahuje.

37. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (III. ÚS 36/2010). Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torria C. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balany c. Španielsko z 9. decembra 1994).

38. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03. decembra 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

39. Najvyšší súd uvádza, že po preskúmaní dovolaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že v danom prípade ide o výnimku vyplývajúcu z druhej vety stanoviska R 2/2016. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí zásadným spôsobom odchyľil od právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie, keď uviedol, že dohodu strán, ktorá umožňuje leasingovému prenajímateľovi započítať konkretizované platby leasingového nájomcu, ním určené na uspokojenie už splatných pohľadávok aj voči nesplateným pohľadávkam vrátane pohľadávok vyplývajúcich z iných, medzi oboma stranami uzavretých zmlúv, považuje za odporujúcu zásadám poctivého obchodného styku a takémuto právu tak nie je možné v zmysle § 265 Obch. zák. priznať súdnu ochranu. Zároveň sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky v zmysle stranami uzavretej leasingovej zmluvy LZF/07/50223 z 29. marca 2007 na prevod leasingu na žalobcu a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Za nesplnenie podmienok považoval neuhradené záväzky žalobcu voči žalovanému vo výške 100,30 EUR, ktorý predstavuje zmluvnú pokutu a sumu vo výške 39,50 EUR ako poplatok za prevod vlastníckeho práva k predmetu leasingu a uplynutie lehoty určenej v čl. 4.2.1 VZP na podanie žiadosti o prevod vlastníctva k predmetu leasingu.

40. Splnenie podmienky podania žiadosti o prevod vlastníctva k predmetu leasingu najneskôr jeden mesiac pred skončením doby nájmu nebolo predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie a ani samotné rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje záver o tom, či táto konkrétna podmienka splnená bola. Takéto konštatovanie sa nachádza až v rozhodnutí krajského súdu, ktorý však nenariadil pojednávanie a vo veci nevykonával dokazovanie. Nie je preto zrejmé, z akých dôkazných materiálov vychádzal odvolací súd pri uvedenom konštatovaní, keď navyše samotný žalobca vo svojom vyjadrení zo 17. mája 2012 uvádza, že požiadal žalovaného o prevod vlastníctva k predmetu leasingu najneskôr jeden mesiac pred skončením doby nájmu, na základe čoho žalovaný zaslal žalobcovi informáciu o ukončení leasingovej zmluvy z 25. januára 2010. Uvedené konštatovanie nebolo v priebehu konania na súde prvej inštancie, či v konaní pred odvolacím súdom protistranou spochybnené. Odvolací súd je pri svojom rozhodovaní o podanom odvolaní viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 213 ods. 1 O. s. p.). Konštatovanie odvolacieho súdu o nesplnení tejto podmienky nemá oporu vo vykonanom dokazovaní súdu prvej inštancie, takýmto postupom urobil odvolací súd svoje rozhodnutie v tejto časti prekvapivým a znemožnil tak žalobcovi realizáciu jeho procesných práv, priznaných mu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, keď žalobcovi nedal možnosť na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení.

41. Ďalšie nesplnenie podmienky videl odvolací súd v nesplnení si záväzkov žalobcu voči žalovanému a nezaplatení sumy 100,30 EUR a 39,50 EUR. V tomto smere odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že hoci v konaní žalobca niekoľkokrát podrobne vysvetlil z akého dôvodu nedošlo k zaplateniu pohľadávky vo výške 100,30 EUR spolu so všetkými ostatnými pokutami a dlžnými splátkami dňa 08.03.2010, odvolací súd sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie, že sa stotožnil s názorom odporcu o tom, že podmienka uhradenia všetkých záväzkov nebola splnená, pričom správnosť tohto záveru má potvrdiť aj nesprávnosť tvrdenia žalobcu o úhrade všetkých záväzkov ku dňu 08. marca 2010, ktoré nemá opodstatnenie, keďže samotný žalobca v liste z 24. mája 2010 uznal, že má voči žalovanému záväzok vo výške 100,30 EUR a 39,50 EUR. Žalobca však vo svojom vyjadrení zo dňa 02. októbra 2013 uviedol, že podľa jeho názoru prešlo vlastníctvo k predmetu leasingu na žalobcu dňa 29. marca 2010 (v prípade neopodstatnenosti faktúry na sumu 100,30 EUR) alebo najneskôr dňa 19. apríla 2010, kedy žalobca nad rámec povinnosti zaplatil kúpnu cenu vo výške 39,50 EUR napriek tomu, že mu žalovaný nevystavil faktúru na zaplatenie kúpnej ceny. Zároveň uvádza, že k úhrade kúpnej ceny došlo 19. apríla 2010 titulom započítania na základe oznámenia zo dňa 24. mája 2010, resp. z dôvodu právnej istoty na základe oznámenia zo dňa 09. septembra 2013, ak by mal súd za preukázané, že faktúra na sumu 274 EUR je oprávnená. Odvolací súd sa však s týmito tvrdeniami žalobcu podrobne nevysporiadal, rovnako tak sa nevysporiadal ani s tým, či žalovaným vystavená faktúra na sumu 274 EUR bola opodstatnená alebo nie, najmä v kontexte tvrdenia súdu prvej inštancie v rozsudku č. k. 23Cb/140/2010-305 zo dňa 08. októbra 2013 o tom, že reálne nedošlo k vymáhaniu pohľadávky vzhľadom k plneniu žalobcu dňa 08. marca 2010 (str. 5). Odvolací súd sa taktiež vôbec nezaoberal argumentáciou žalobcu týkajúcou sa námietok voči, podľa žalobcu nesprávne, vystavenej faktúre č. 0750223538 na sumu 100,30 EUR a to aj napriek tomu, že práve na nezaplatení (aj) tohto záväzku skonštatoval nesplnenie podmienky na úhradu všetkých záväzkov žalobcu voči žalovanému.

42. Odvolací súd konštatovaním o rozpore dohody strán sporu o možnosti leasingového prenajímateľa započítať konkretizované platby aj voči pohľadávkam z iných, medzi oboma stranami uzavretých zmlúv so zásadami poctivého obchodného styku sa de facto nestotožnil s tvrdením súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný bol oprávnený započítať plnenie žalobcu zo dňa 08. marca 2010 na inú pohľadávku, ako na pohľadávku vzniknutú na základe leasingovej zmluvy č. LZF/07/50223. Z toho vyplýva, že žalobca dňom 08. marca 2010 uhradil splátky č. 34, 35 a 36 a zmluvné pokuty vo výške 104,20 EUR a 224, 20 EUR. Následne dňa 19. apríla 2010 uhradil taktiež faktúru č. 0750223851 z 01. apríla 2010 znejúcu na sumu 274 EUR, ktorej opodstatnenosť bola spochybnená ako samotným žalobcom, tak i súdom prvej inštancie. Opodstatnenosť faktúry na sumu 100,30 EUR bola taktiež žalobcom spochybnená a určenie výšky tejto zmluvnej pokuty uplatnenej faktúrou č. 0750223538 spolu so vzájomným započítaním tejto pohľadávky a kúpnej ceny na predmet leasingu na sumu 274 EUR (ako podľa žalobcu neoprávnene uhradenú), resp. spôsobom v zmysle oznámenia žalobcu o započítaní pohľadávok zo dňa 09. septembra

2013, neboli doposiaľ predmetom dokazovania ani súdu prvej inštancie, ani odvolacieho súdu. Vzhľadom k uvedenému považuje dovolací súd konštatovanie odvolacieho súdu o nesplnení podmienok v zmysle čl. 4.2.1 VZP za predčasné.

43. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu tak nespĺňa náležitosti rozhodnutia uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., keďže sa v ňom nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a námietkami žalobcu. Odôvodnenie taktiež postráda logicky kompaktné vysvetlenie bez vnútorných rozporov. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že žalobca opodstatnene namietal, že napadnutý rozsudok je v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nepreskúmateľný. Vzhľadom k nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia nebolo ďalej možné skúmať právne závery odvolacieho súdu.

44. S poukazom na vyššie uvedené potom dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 1/ C. s. p. zrušil a podľa § 450 C. s. p. vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Povinnosťou odvolacieho súdu v ďalšom konaní bude opätovne vo veci rozhodnúť, vysporiadať sa so všetkou relevantnou argumentáciou vznesenou zo strany žalobcu a svoje rozhodnutie náležite zdôvodniť. O náhrade trov konania rozhodne dovolací súd (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

45. Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.